

نقش آفرینی مادرانه

خانم‌های این گروه جهادی، به دنبال پای کار آوردن مادران هم‌بوده‌اند و با ایده‌ها و طرح‌های ساده و اجرایی، مسئولیت برنامه‌های مختلفی را در ایام شادی و عزای عهده‌مادران محله گذاشته‌اند. مسئولیت این کار با خانم اسدی است.

او می‌گوید: ما هیئت مستقری در محله نداریم، گاهی ممکن است یک مراسم را در مسجد برگزار کنیم، گاهی هم در کف خیابان. آنچه مهم است این است که مراسمی در حد توان برگزار کنیم و خانواده‌ها، به‌ویژه مادران خانه‌دار آن مشارکت دهیم تا دیگر اعضای خانواده‌را پای کار بیاورند. مثلاً ما بیشتر اوقات موبک‌های پذیرایی در محله برگزار می‌کنیم و در مناسبت‌های مختلف جای یا شربت می‌دهیم و از همسایه‌ها پذیرایی می‌کنیم. برپا کردن و چرخاندن این موبک‌ها به عهده پسرهای نوجوان محله است و اینجاست که مادران آن‌ها هم با دعوت از پسرهایشان و هم با تهیه اقلام مورد نیاز شربت و چای، سعی می‌کنند به فرزندان خود در پذیرایی بهتر موبک کمک کنند. و این می‌شود همان نقش آفرینی‌ای که ما نیاز داریم و در نتیجه به هدف خودمان می‌رسیم. کار من همین است که امیدوارم با کمک خیران، بهتر از این بتوانم آن را پیش ببرم و زمینه مشارکت بیشتری برای مادران که نقش اساسی در خانه دارند، فراهم کنم.

نان‌های خشک پول‌ساز

اگر یادتان باشد گفتیم که این خانم‌ها از دورریختنی‌ها هم پول درمی‌آورند! مسئولیت این کار بر عهده خانم بیرجندی است. او برای کمک به خانواده‌های کم‌بضاعت، یک طرح ویژه را اجرایی کرده و آن، فروش نان‌های اهدایی توسط خانواده‌هاست. خانم بیرجندی از خانم‌ها خواسته است نان‌های خشک خانه را به او تحویل دهند تا محل درآمدی برای فعالیت‌های دیگر گروه باشد. او که هنگام روایت ایده‌اش لبخندی از رضایت بر لبانش نقش بسته است می‌گوید: این ایده تا الان نتایج خوبی داشته و با استقبال بسیاری از خانواده‌ها روبه‌رو شده است؛ انگار دنبال جایی بودند که برکت خدا حیف و حرام نشود. خانم بیرجندی فقط به این ایده بسنده نکرده است و درباره ایده دیگر خود می‌گوید: جمع‌آوری لباس‌های نو و استفاده نشده، لوازم تحریر، کیف و تمام وسایلی که خیران نیاز ندارند، کار من است. بعد از جمع‌آوری، سر و سامان دادن و کنترل کردن سلامت وسایل، همه آن‌ها را بین خانواده‌هایی که می‌دانیم نیاز دارند، توزیع می‌کنیم. ناگفته نماند که این کار کاملاً پنهانی و با رعایت شأن و شئون خانواده‌ها انجام می‌شود. به این جای صحبت‌ها که می‌رسیم، حاج خانم رحیمی لبخندی می‌زند و می‌گوید: آن قدر وسایل اهدایی زیاد شده است که خانه خانم بیرجندی دیگر جایی برای خودش ندارد! این موضوع را بقیه خانم‌ها هم تأیید می‌کنند.

